

80⁰ Pièces
INDO-CHINOIS
419

NHÂN PHÉP

"VẠN-QUÍ-TÌNH"

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
Nº 221

Mới lạ trong đời

CỦA

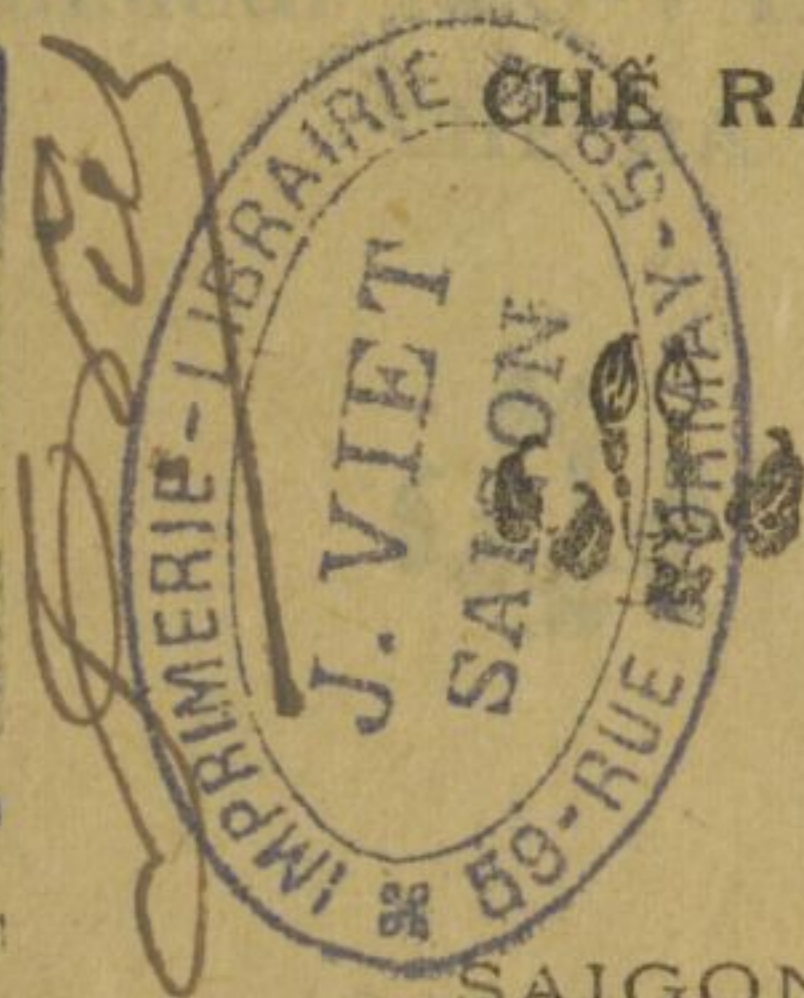
26 Mai 1922
24

Monsieur **VỎ-VĂN NHIỀU**

DÉPÔT LÉGAL

tirage 1000 ex

Saigon le 22/5/1922

SAIGON

IMPRIMERIE J. NGUYỄN-VĂN-VIỆT

1922

8 Jul 1922
419

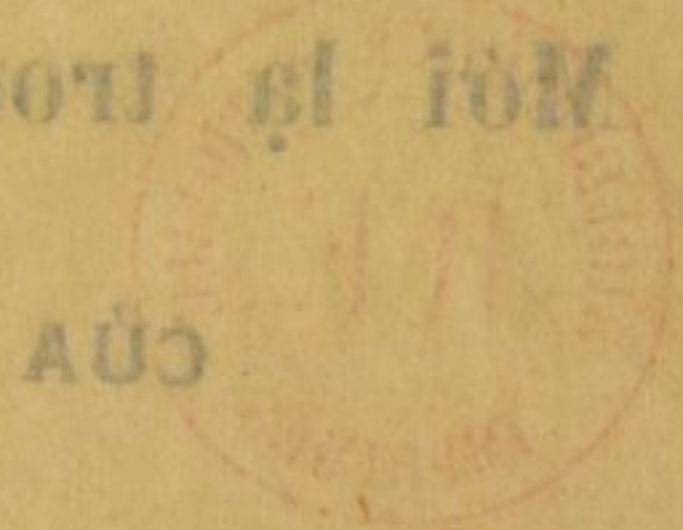
INHA PHET

"VAN-OI-TINH"

RECEIVED
1921

Moi la trong doi

copy
He
do

Monsieur VO-VAN NHIEN

CHIE RA

copy
do
do

copy
do
do

IMPRIMERIE J. NGUYEN-VAN-VIET

1921

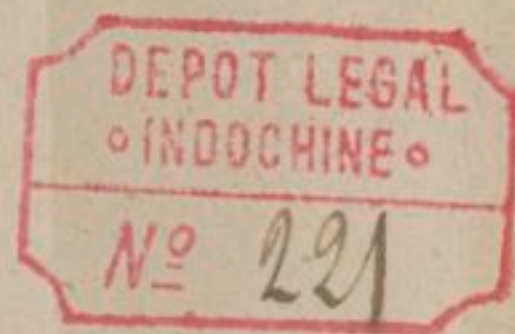
NHÂN PHÉP

“VẠN-QUÍ-TINH”

Mới la trong đời

CỦA

Monsieur VỎ-VĂN NHIỀU
CHẾ RA

SAIGON
IMPRIMERIE J. NGUYỄN-VĂN-VIỆT

—
1922

NHÂN PHÉP

“VẠN-QUÍ-TINH”

Ở đời ai cũng muốn làm trên trước, kẻ khác muốn hơn chớ chẳng muốn thua ai, bao giờ.

Song nghĩ lại sự đó có dễ gì, vì phải cho có thể có thân mới hơn người ta đặng, kẻ thì phải có tiền, người thì phải có quyền thế mới ăn trên ngồi trước đặng, ấy là lẽ thường thiên hạ.

Khi đi ngoài đường, hoặc trong đám nào bất kỳ, có khi sao mình thấy một hai người nào lạ mặt, mình lại nói trong bụng : cha chả người sao mà tốt tướng giữ vậy ; hay là ; người sao coi bộ lời thôi mà có oai giữ thế ? còn có kẻ sao họ thấy mình họ không thèm ngó đến.

Trong giữa đám tiệc ăn uống, hay là chỗ nào đông đảo sao có kẻ mở miệng ra thì ai cũng, lóng tai nghe hết, ngó nhìn trân trân, người ấy nói hay dở gì bất kể ai cũng muốn nghe, còn có kẻ sao hễ mở miệng ra thì người ta đã buồn ngủ, không muốn ở gần nữa, dầu cho người đó mà văn nói cho giỏi tốt chúng cũng chẳng ai màng đến.

Lại có khi mình gặp người nào đó, thuở nay không quen biết tới họ, mà thấy mặt muốn làm quen liền muốn làm bạn thiết nghĩa với họ, muốn cho họ tới nhà, chừng quen lớn rồi, người ấy có làm mịch lòng gì, mình cũng bỏ qua, lại có khi mền yêu hơn nữa còn có khi mình thấy kẻ khác lại muốn làm quen với mình, một trăm sự người ta đều nhin mình, chưởi mắng họ cũng năng nỉ xin thôi mà mình cũng ghét, mình lại muốn xa lánh không muốn thấy mặt người đó nữa.

Mây sự tôi nói trên đây ai ai đều cũng thấy cháng chường mỗi ngày không cần chi phải thí dụ thêm cho đông dài.

Mà có ai hiểu vì làm sao vậy không ?

Khó mà hiểu lắm, phải có người cắt nghĩa cho rành thì mới rõ.

Ví dụ một ít đều : Tôi là người thiều nợ của ông X.... vì lâu ngày tôi không có tiền trả cho ông ấy, vậy thì tự nhiên tôi phải sợ ông X, vì là ông ấy hơn tôi một cái là: *tiền*;

2° Tôi là người làm mướn của ông T... ông T... là quan của nhà nước, ông T... sai tôi đâu tôi phải vâng theo lời, vì bởi ông ấy hơn tôi một đều là ông T... *có quyền* nên tôi phải sợ.

3. Tên Mít ngày kia bị xe gấn cẳng, nhờ tên Xoài lại kéo ra kịp, đền sau tên Xoài mắng chửi tên Mít, song tên Mít làm thính không nói lại, vì bởi tên Xoài có *làm ơn* cho tên Mít, bởi có ấy nên tên Mít phải kiên.

Cho nên ai ai cũng rõ mình hơn người ta là bởi tại có một cái gì như nói trên đây, còn mình sợ người ta thì cũng bởi tại mình thua sức người ta vì một hai cái gì đó.

Bởi vậy ở đời muốn hơn người ta thiệt là khó lắm phải có thể mới hơn đặng.

Song nhiều kẻ không có thể mới phải làm sao bây giờ, không lẽ mà bó tay chịu trận. Phải tìm cách nọ thể kia mà chống trả với đời chớ! Phải làm cách sao cho kẻ ghét mình phải thương mình, đưa thù nay chông cự cùng mình phải phục mình. người dễ người mình thù nay, bây giờ phải kính sợ mình ấy mới dễ mà ở trong đời..... chớ con người ta mà bị kẻ khác vầy đập, hiếp đáp, phải nhịn một trăm người thì đứng giữa gian thể nầy sao cho an?

Nay tôi tổ cùng chư vị nào đã đoái đến mây đều thiếu mọn viết đây một việc sau nầy:

Chẳng có khó chi sự ấy! *muôn thì đặng* song trước hết đừng ai nghe như vậy tưởng tôi có phép tiên phật chi hễ truyền cho ai thì người đó làm trời đất gì cũng đặng, suy như vậy lắm lắm, lắm to lắm. Tôi duy biết

có một chút món sau đây, bởi ý muốn cho đồng bang chuyện chi mới lạ đều biết, chớ chẳng phải như nhiều người hể biết dạng món chi hữu ít cho xã hội thì giàu để cho mình mà thôi—bởi vậy nên tôi tổ ra sau đây một sự tuy mới nghe lây làm lạ, song khi rõ lại là thường lắm :

Hồi năm 1907, lúc tháng sáu Annam, năm mùi, tôi có đi với người chú tôi nay đã mãng phần rồi. Sang xứ Bắc-kỳ xem phong cảnh, tỉnh nầy qua bặt kia lần lần đến chợ *Yên-Lãng* gần tỉnh Bắc-Ninh thấy người ta dập dều xúm lại một đám đông lắm hai chú cháu tôi thấy vậy mới rủ nhau cũng đến xem coi cho biết vì có gì mà thiên hạ nhóm nhau dữ vậy, khi lại gần đến nơi thấy một ông già râu bạc quần áo rách rưới lang thang đứng khoanh tay, còn có một người bạn áo, bịt khăn coi oai phong lắm lắm sao lại quì cúi đầu trước mặt ông già ấy, mà mặt mày giận lắm, còn thiên hạ đứng chung quanh lại cười om sòm. Kê một lát ông già ấy nói : thôi hãy mời ngài đứng dậy. Kê đó tôi hỏi han có sự làm sao mà người đứng gần mới nói như vậy : tích là ông già nầy, tuy quần áo rách rưới chớ văn chương chữ nghĩa giỏi lắm, ông lại có một phép phi thường trong mình, hể ông ngó ai thì nầy rung sợ, ông bắt ai làm gì thì người ấy nghe theo bởi khi nầy người bạn áo tũ tê đó đi ngang qua lần ông gần té, ông làm thình mà người ấy còn rầy ông sao đi không coi trước

coi sau, ông mới giận, ngó người ấy một hồi rồi ông nói nhẹ nhàng như thế này: mời quý-quan xin quí xuống đó một chút. Bỗng đâu người ấy quí liền gượng gạo không nổi..... không biết ông có phép chỉ chẳng ai hiểu đặng.....

Chú cháu tôi nghe rõ mới lầy lăm lạ, chờ cho thiên hạ đi tản lạc rồi mới chạy theo ông già ấy xá một cái rồi hỏi làm quen — ông ấy trả lời một cách khép nép, rồi mời hai chú cháu tôi về nhà ông, trà nước xong xuôi rồi, chú tôi mới hỏi rằng: Kính cùng ông và chẳng chúng tôi là người quê lạ, đi nhằm xứ này sao trời lại khiến gặp ông, lại thấy ông có phép tài như thế, ấy bởi tại đâu xin ông tốt lòng phân trần cho kẻ phàm tục rõ. Ông ấy đáp lại rằng; Tôi trăm lổ muôn phần làm cho quí khách lo như vậy, song phải chi nhị quí-ông ở tại xứ này, thì tôi chẳng khi nào nói, nhưng mà bởi hai ông với tôi như kẻ ở trên mây người ở đáy biển nên tôi nói sự này ra không hại chi, song xin hai ông thể cùng tôi cho tới khi tôi xuống mộ, đừng khi nào cho ai rõ sự kính tôi tỏ ra đây. Hai tôi thể vừa xong, ông ấy mới sè bàn tay mặt ra chỉ ngón tay áp út hỏi, chúng tôi có thấy cái gì chẳng — chú tôi mới trả lời; ấy là một chiếc nhẫn bằng bạc chớ có chi lạ, ông già cười mà nói rằng; ấy là phép mầu nhiệm của tôi đó, chú tôi và tôi nghe nói cười xòa nhưng mà ông làm thỉnh lầy tay mặt vừa chỉ chú tôi vừa ngó ngón tay trở

xây tròn hình như vẽ cái vòng số zéro — xảy đâu tôi thấy chú tôi đứng chệt tề, tay chơn bưng rưng tôi không hiểu ý gì, la lên ông già ấy liền cười mà rằng: không hề gì ấy là tôi thử phép đó. Đó rồi ông lại vỗ vai chú tôi xin miếng chấp vắn vắn... chú tôi ngần ngợ không lời đáp lại, kè một lát mới nói như vậy: xin ông truyền nghề ấy cho tôi, bao nhiêu tôi cũng chịu hết. Ông già ấy đáp: Tiền bạc mà làm chi lấy sự phải mà ở thì đủ tốt, để tôi chỉ cho.—Đó rồi ông mới vô trong phòng lấy ra một cái hộp bằng sắt vuông vức chừng tám tấc tây ở một bên có một cái gong quây như quây đờn máy nói, ở trên mặt hộp có mặt kiền ngó xuống thấy ở trong hộp — Trong hộp ấy có một miếng đá tròn để nằm dưới đáy, xông quanh có răng ăn vô răng gong quây ở phía trong xông quanh bốn góc có bốn miếng sắt có con vít. Ông mới biểu chú tôi đưa chiềc cạ rá mang trong tay cho ông, ông mới gán vô trong mây con vít ấy, xong rồi ông mới lấy một cái miếng sắt tròn ông để trên mây món đó—miếng sắt tròn ấy ở giữa hững có một chút nước lạnh—ông mới đậy hộp kiền lại gài khóa xong xả rồi mới biểu hai tôi ngó vô phía trong cái hộp ấy. Đó rồi ông cầm cái gong cây ông xây mau như tên bắn, nghe rộp rộp như ai lấy 2 cục đá cạ cùng nhau, một lúc lâu chừng 10 phút hai chú cháu tôi thấy ở trong hộp nhả lửa ra sáng như ai đốt pháo bông vậy, chói ngời ra cả nhà, nhưng mà ông già cứ việc quây mau

luôn luôn, cách 10 phúc sau, cộng là 20 phúc hết thấy ông mở hộp ra, thì miếng sắt ở trên khi này có nước bây giờ đâu hết, khi lấy miếng sắt ấy đi rồi, thì mới thấy chiếc nhẫn ở phía dưới, ông mới biểu chú tôi lại vạy mây con vít mà lấy chiếc nhẫn ra, chú tôi sợ nóng, ông cười rồi ông mở ra tự nhiên mà đưa cho chú tôi biểu đeo vô trong tay như củ, chú tôi y theo lời, đó rồi ông cũng biểu tôi đưa chiếc nhẫn của tôi ông làm y như trước, rồi ông cũng trao lại cho tôi.

Tôi không rõ chú tôi làm sao chớ còn về phần tôi, không hiểu ý gì khi mang chiếc nhẫn trở lại trong tay sau khi trong hộp lấy ra thì trong mình nó bắt dùng tuồng như nóng lạnh, kè một lát hết liền—rồi khoẻ như không, mà lại ý như có cái gì trong thân thể nó làm cho tôi mạnh bạo hơn khác thường.

Xong xà rồi ông già mới nói cùng chú cháu tôi rằng: Kể từ ngày nay 2 ông tỷ như không phải người phạm nữa, vì là có phép trong mình mà làm cho 2 ông hơn thiên hạ. Hai tôi mới hỏi sao vậy? Ông mới cắt nghĩa như vậy; Phạm con người ta ở đời ai ai cũng có năm loại trong mình: là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, nếu mà thiếu một vật, hay là chẳng có cho đồng đều thì không khi nào mạnh giỏi hay là sông lâu đặng, nhưng mà sự ấy tôi chắc tôi có cho đều đủ trong mình, cho nên khiến ra kẻ thì yếu ớt, người thì đau ốm, chớ như mà ngũ loại ấy đều đủ hết thì người ấy sẽ đặng sông lâu, mạnh bạo

oai khí lại có, nó làm cho ngũ tạng rất tinh anh, nhứt là con mắt sáng láng vô cùng, phần nhiều con người ta oai hay là không tại nơi con mắt.

Song nếu mà người nào không đầy đủ trong mình như mấy điều tôi nói đây vậy, thì là vô phước lắm sao?

Bởi có ấy, cho nên tôi có công tìm tòi trong sách xưa từ đời bàn cổ cho đến nay học cho rõ cái sự nhiệm mầu ấy đang coi có thể gì mà trừ cái mối hại ấy chẳng. Bởi trời đất phò hộ, chẳng bỏ người có công nên khiến cho tôi tìm ra một quyển sách của một đảng tu hành lâu năm làm ra dạy cách chế cái máy lạ trong cái hộp hai ông thầy đây, còn về sự nhiệm mầu và cách thức chế cái hộp này thì tôi xin chỉ sau này. Ông nói tới đây rồi mới cắt nghĩa cho chú cháu tôi mấy loại quý vật trong cái hộp ấy, và dạy chú cháu tôi phải ở lại tại nhà ông một tháng đang đi lên núi tìm những thứ loại kim gấm, thạch ác, và đất kêu bằng âm tinh thổ, đang mà chế hộp ấy ra. Chú cháu tôi đã chịu trăm ngàn sự khó trót một tháng 18 ngày, dày sương, vùi nắng lặn lội chẳng biết mấy phen mới tìm được mấy vật quý này đang chế cái hộp ấy ra.

Ngày nay tính hết thầy là 14 năm, 15 năm, bởi vậy nên, nhiều người nhờ sự lạ của tôi truyền mà đang bình yên, mạnh giỏi.

Mấy cái thơ tôi ăn hành ra sau đây thì cũng đủ làm tinh sự đã kể trước này xin quý vị xem thì đủ rõ.

Mỹđức, Châu-đốc, le 12 Mai 1917

Cher Monsieur,

Tôi đã tiếp dạng thơ ông và chiếc nhản “Vạn-quí-Tinh” của ông gởi tôi lấy làm cảm ơn ông vô cùng.

Sự lạ nhờ bởi chiếc nhản nói không cùng, tôi thuở nay mệt mỏi trong mình, ăn uống không dạng, con mắt lơ lệt may nhờ từ khi mang nó thì trong mình khoẻ khoắn như thường mà lại coi bộ mạnh hơn khi còn trẻ tuổi nữa.

Tôi hết lòng cảm ơn vãn vãn.

TRẦN-VĂN-SÁU

Cư hương cả, làng Mỹ-đức

Bêntre, le 24 Avril 1916

A Monsieur Nhiều, Cánhơ,

Thăm ông mạnh giỏi chiếc nhản “Vạn-quí-Tinh” lấy làm quý vô song, tôi thuở nay dạy học trò lấy làm khó vì nhiều đứa rất cứng đầu không nghe dạy biểu chỉ hết, từ khi dạng chiếc nhản ông và y theo mấy đều dạy biểu trong ấy thì học trò nó sợ tôi vô cùng biểu đầu làm đó, học hành thông minh nhờ đó mà quan trên ban khen tôi hoai ấy là một vật quý tôi hết lòng cho trăm người biết dạng mà làm ơn cho họ vãn . . . vãn...

VỠ-THÀNH-NHƠN

Moniteur Bêntre

Môcày, le 30 Avril 1917

Cher Monsieur Nhiều,

Tôi lâu ngày chưa trả lời cho ông là vì tôi chờ coi
mấy lời ông nói có ý không đã, — nay đã rõ ràng sự
thiệt nên mau mau viết thư trước là thăm ông sau là
tỏ cho ông mấy sự tôi đã chán chường.

Bữa thứ bảy rồi, tôi ăn cơm khách với năm ba
người anh em bạn, và tôi có nói chuyện lạ chiếc nhàn
có M. Tri là người ngồi đó nói không tin tôi mới mời
ý đứng giậy rồi tôi mới làm ý như đều ông biểu kê
thầy M. Tri rung rẩy cả và mình và tay chừng gì đều
búng rùng hết. Cả thầy anh em vỗ tay cười rộ kê một
lác M. Tri tỉnh dậy như thường. Bữa khác có M. X.....
là người nghịch cùng tôi thuở nay, đứng cách
xa tôi 200 thước, tôi mới nói với một người
anh em bạn tôi rằng để tôi làm “phép” ? cho M. X.....
lại chào tôi, kê một lác hẳn thật M. X..... lần lần đi
lại chào tôi cười nói om sòm. Thật khi tôi nói làm
“phép” ? thì tôi nghi nan lắm, ý là nói chơi dè dàu là
sự thật nên lạ lắm..... vãn.., vãn....

TRẦN-NHU-Ý, Propriétaire

Phù-Cát (Bình Định), le 25 Janvier 1918

Kính thăm ngài đang bình an cha chả ! chiếc nhẫn “Vạn-quí-Tinh” của ngài thật là quý hóa lắm ít nữa phải một cuốn sách mới kể hết sự lạ tôi đã làm từ khi mới mang nó vào tới bây giờ. Khi mua nó là ý tôi muốn tọc mạch, bởi vì không mắc bao nhiêu, nên mua trước là đeo chơi, sau nữa là coi có y như lời ngài nói không, ngày nay ai mua lại bạc ngàn tôi không bán vì tôi coi nó như cửa vô giá, nhờ nó mà dân nội huyện tôi đều thương yêu kính phục tôi lắm vân vân..

BÙI-THÀNH-Y

Tri-Huyện à Phù-Cát (Bình-Định)

Mỹtho le 15 mai 1916

Mon cher Monsieur,

Tôi là kẻ ít tin chuyện lạ đời, tuy đã biết rằng những điều ông nói đều có lý song tôi không chịu làm thật, vì chừng thuở nay chưa thấy. Ngày nay tôi mới biết sự lạ song chẳng hiểu đến nguồn cơn. nhưng mà bởi tai nghe mắt thấy nên phải chịu tin. Vì là ông có bán cho M. Hạng demeurant Mỹtho một chiếc nhẫn Vạn-quí-Tinh y là anh em bạn cùng tôi, khi tôi nghe y đang chiếc nhẫn ấy rồi, tôi mau mau lấy đeo và làm y theo như cách dạy trong bốn của ông gởi theo, ai dè đâu hể tôi thử chi thì hay đó, tôi lấy làm lạ vô song, ngày hôm qua tôi lại làm một chuyện

là nữa, vả chăng có Madame T. là người ở gần bên nhà đang rầy rà với chồng va, tôi ở xa thấy vậy bất bình và sẵn việc muôn thứ coi nhằn có hiệu lệnh không, tôi liền làm y theo lời dạy và ngó Mme T. biểu thôi hãy lại xin lỗi chồng va, dè dàu Madame T. làm y như lời chạy lại xin lỗi liền làm cho cả và mấy người đứng coi đó tưởng tôi là có phép gì mà dám biểu Madame T. dặng, vì Madame nầy dữ có tiếng tại chỗ.

Vậy tôi xin ông gởi cho M. Hạnh một chiếc nhẵn khác vì như lời ông nói một chiếc chớ nên năm bảy người đeo.

Bây nhiêu lời kính thăm vân... vân...

Monsieur TRẦN-THIÊN-TRẠCH
Propriétaire-Commerçant, Mytho

Nêu mà phải ân hành hết mấy cái thơ tôi đã dặng thì không có chỗ đủ, có vậy phải ít nữa là một cuốn sách với đủ, song bây nhiêu đó thì cũng đủ cho quý vị rõ cái vật quý là chừng nào.

Vì bởi muôn cho có ích cho đồng ban nên tôi mới ra công khó kìm thợ khéo dặng làm nhẵn nầy ra.

Có hai thứ ; thứ bằng bạc và thứ bằng vàng thiệt công cách làm rất nên kỹ lưỡng coi đẹp vô song.

Song xin quý vị *phải rõ một điều* là dầu bằng vàng bằng bạc thì chiếc nhẵn *cũng là quý* làm vậy, vì thứ nào tôi cũng làm ra phép *y như một*, bởi vậy giàu nghèo gì

đều mua đặng hết. giàu thì mua bằng vàng, kẻ chẳng dư ăn thì mua thứ bằng bạc, hoặc người muốn bằng bạc mà thôi không quen se sua thì tự ý sao sao cũng tốt hết.

giá bán rẻ “VẠN-QUÍ-TINH”

Bằng bạc thứ nhứt giá 2 \$ 00

Bằng vàng y thứ nhứt giá 6 50

Vì nào muốn mua xin gởi tiền bằng mandat cho

Monsieur VỎ-VĂN-NHIỄU

Chez M. Ed. LONG, Cánhơ

LỜI DẶN RẤT CẦN KIẾP

Tôi xin kỳ trong sáu bữa đặng lo các công cuộc cho xong trước khi gởi chiếc nhẫn “Vạn-quí-Tinh”

Trong khi gởi tôi sẽ phong theo một quyển sách, lại cách thức phải làm đặng mà cho hiệu nghiệm y như lời nói.

Khi đặng nhẫn rồi chớ nên cho ai đeo tới vì từ khi chế phép nó ra cho tới khi niệm gởi đi không ai động đến, ý là để cho người mua hưởng mà thôi, sự này phải ý chỉ cho lắm chớ nên bỏ qua, và phải đeo luôn luôn chớ nên rời ra khi nào, nếu chẳng như vậy thì nhẫn mất phép đi.

Xin quí vị phải để tên họ y theo dưới này cho
kỷ lưỡng.

Tên và họ.....
Mây tuổi phải để thiệt tuổi của mình.....
Làm nghề gì.....
Ở làng nào.....
Tổng nào.....
Hạt nào.....

Sau nữa phải lấy một miếng giấy đo ngón tay
của mình đeo cho vừa vặng gởi theo khi mua.

VÕ-VĂN-NHIẾU, cẩn khai,

